

ŤRDINOVIA VIERY

Mladí
svätí

Mladí
svätí

† HRDINOVIA
VIERY

Ver.sk

Nakupujte srdcom...

Hrdinovia viery – Mladí svätí

© 2026 Christian Project Support, s. r. o.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tohto diela nesmie byť nahrávaná na video, skenovaná, fotená a elektronicky prenášaná bez povolenia vydavateľa, okrem krátkych ukážok pre potreby článkov a recenzií.

HRDINOVIA VIERY – MLADÍ SVÄTÍ

Vydavateľ: Christian Project Support, s. r. o. © 2026

Rožňavská 17, 831 04 Bratislava

www.ver.sk | objednavky@ver.sk

Kolektív autorov Ver.sk

Jazyková korektúra: Veronika Liptáková

Grafická úprava: Katarína Regášová

Nihil obstat: ThDr. Alexander Knorr, PhD., censor

Imprimatur: Mons. Joseph Haľko, episcopus auxiliaris Bratislaviensis

Bratislavae, die 11 Junii 2026, Prot. N. 747/2026

Prvé vydanie

ISBN papierovej knihy: 978 - 80 - 8231 - 297 - 6

ISBN pdf knihy: 978 - 80 - 8231 - 298 - 3

ISBN epub knihy: 978 - 80 - 8231 - 299 - 0

ISBN mobi knihy: 978 - 80 - 8231 - 300 - 3

Obsah:

Mária Goretti: dievča, ktoré si zvolilo nebo →**06**

Pier Giorgio Frassati: príbeh človeka blahoslavenstiev →**14**

Gemma Galgani: drahokam v tŕní →**24**

Isidor Bakanja: mučeník s hnedým škapuliarom →**32**

Marcel Callo: tajný agent Boha v ríši temnoty →**40**

Teresita González-Quevedo: dievča, ktoré chcelo byť zrkadlom →**46**

Alberto Marvelli: rytier na lietajúcom bicykli →**54**

Ahoj! Moje meno je Dominik Savio.

Keď som bol malý, veľmi som túžil po tom, aby som sa stal kňazom. Napriek tejto silnej túžbe sa mi to nepodarilo. Boh mi dal 15 rokov života. Svoj čas na zemi som sa snažil využiť, ako som najlepšie vedel. Plnil som si svedomito svoje povinnosti. Učil sa, pomáhal druhým spolužiakom, pomáhal rodičom. Mal som malú skupinu priateľov, s ktorými sme sa dohodli, že budeme verne nasledovať Ježiša a jeho mamu Pannu Máriu. Vlastne som žil taký, dá sa povedať, celkom obyčajný život chlapca v meste Turín v Taliansku, kam som prišiel z malej obce z vidieka. V týchto každodenných zodpovednostiach som sa chcel stať svätým a dostať sa do neba. A podarilo sa mi to.

Naozaj nie som niekým výnimočným. Svätosť je pre každého. Pre chlapcov a dievčatá, ktorí sú okolo teba, ktorých denne stretávaš v škole a na krúžkoch. A, samozrejme, je aj pre teba. Už teraz si vieš vybrať, aký život chceš viesť. Túžiš po Bohu a po nebi? Túžiš nasledovať Ježiša a zažívať jeho lásku?

Chcem ti pomôcť objaviť ďalších sedem mladých mužov a žien, ktorí žili život s Bohom naplno. Môžu byť vzorom každému. Možno sa spoznáš aj ty v niektorých situáciách, ktoré zažili. Nech sú tvoj životy na povzbudenie v neochvejnom nasledovaní Ježiša, tvojho Boha a Vykupiteľa. Predstavím ti stručne ich život. Niektorí čelili chorobám, nástrahám hriechu alebo rôznym nebezpečenstvám, ktoré prináša život. Chceli prejaviť odvalu, trpezlivosť a neochvejnú vieru. Po prečítaní ich životného príbehu si môžeš v tichom zamyslení odpovedať na otázky, ktoré sme pre teba pripravili.

Nie iba povrchne, ale zodpovedne, už nie iba ako malé dieťa, ale ako mladý človek. Neboj sa, Ježiš je s tebou a pomôže ti stať sa svätým v okolnostiach tvojho života.

Mária Goretti

★1890 †1902

dievča, ktoré si zvolilo nebo

BLAHOREČENIE:

27. 4. 1947 (pápež Pius XII.)

SVÄTOREČENIE:

24. 6. 1950 (pápež Pius XII.)

LITURGICKÁ

SPOMIENKA: *6. júla*

Teraz ti predstavím Máriu.
Napriek tomu, že nevedela čítať
ani písať a mala iba jedenásť rokov,
prejavovala svoju vieru v Boha
trpezlivosťou v ťažkom živote,
plnom práce o domácnosť
a súrodencov, a starostlivosťou
o čistotu svojho srdca.

NA PRAHU MOČIAROV

Predstavte si život, kde slnko páli, práca je nekonečná a malária číha v močariskách ako zlý duch. Taký, z väčšej časti, bol život malej Márie Terézie Goretti. Narodila sa 16. októbra 1890 v Corinalde v Taliansku, no jej rodina neustále putovala za prácou. Boli mezzadri – nájomní

poľnohospodári, ktorí obrábali cudziu pôdu a ledva preživali.

Keď mala Mária deväť rokov, rodina sa konečne usadila v drsnej, močaristej oblasti južne od Ríma, zvanéj La Ferriere. Ich nádej na lepší život sa však rýchlo premenila na tragédiu. V roku 1900, dvanásť dní po tom, čo ho zasiahla zákerná malária, otec Luigi zomrel.

Zrazu bola mama Assunta sama, s piatimi deťmi a obrovskými dlhmi. Aby vôbec prežili, musela sa spojiť s inou rodinou, Serenelliovcami – otcom Giovannim a jeho osemnásťročným synom Alessandrom. Takto dve rôzne rodiny, Gorettiovci a Serenelliovci, bývali odvtedy v jednej rozdelenej sedliackej usadlosti.

Dominantnú úlohu v domácnosti prebrala Mária. Mala len deväť! Kým mama drela na poli, Mária sa starala o súrodencov, varila, upratovala a prala, chodila predávať vajcia do neďalekého mesta, pripravovala jedlo pre farmárov alebo opravovala oblečenie. Nebol to život plný hier, ale svedomitej práce. Mária sa neprestala usmievať a jej poslušnosť a pracovitosť boli pre mamu jedinou útechou. Hoci nemala čas chodiť do školy, jej duša sa učila tú

najdôležitejšiu lekciiu: vernosti a láske k Bohu v každodenných povinnostiach. Spolužiaci a susedia ju nazývali „malý anjel“ domácnosti.

HRDINSKÝ BOJ O EUCHARISTIU

Máriina duša bola nasmerovaná na jednu vec: **Ježiš v Eucharistii**. Verila, že ak má nájsť silu v takom ťažkom živote, potrebuje, aby v nej prebýval Kristus. Od svojho kňaza sa dozvedela, že hoci má len desať rokov, môže prijať prvé sväté prijímanie, ak bude riadne pripravená. A tu sa začal Máriin osobný hrdinský boj.

Stáli pred ňou obrovské prekážky. Každý deň musela pracovať od svitu do mrku. Kedy sa mala učiť? Bola negramotná a vtedajšie pravidlá vyžadovali, aby ovládala celý katechizmus naspamäť. Navyše treli takú biedu, že nemali ani poriadne oblečenie, nieto ešte biele šaty na prvé sväté prijímanie.

Mária však nedovolila, aby jej chudoba a únava zabránili stretnúť sa s Ježišom. Každú voľnú chvíľu, ktorú jej mama a kňaz poskytl, využila na to, aby sa učila a pripravovala. Susedia sa zložili a darovali jej látku. Mária sa učila a opakovala si katechizmus.

A tak 16. júna 1901 Mária prijala svoje prvé sväté prijímanie. Nebol to koniec jej sna, ale jeho skutočný začiatok. Z Ježiša, ktorého prijala, čerpala silu, ktorú neskôr potrebovala, silu, ktorá je mocnejšia ako všetka bolesť a hriech sveta. Vedela, že ak má žiť v takej ťažkej dobe, musí byť silná — a tú silu čerpala zo Sviatej oltárnej.

TIEN V JEDNOM DOME

Model spoločného bývania so Serenelliovcami bol ekonomická nutnosť, ale morálne riziko. Alessandro Serenelli, 20-ročný mladík, bol osamelý a nevychovaný. Žil v morálnom chlade a začal

si na krehkej a skromnej Márii všímať jej anjelskú čistotu. Pre neho to však nebola krása, ale výzva.

Niekoľko mesiacov pred osudným dňom začal Alessandro Máriu obťažovať a nútiť ju k zlému. Mária sa zakaždým bránila s prekvapujúcou silou a odhodlaním. Alessandro zúril, no Mária, hoci sa bála, sa rozhodla o jeho útokoch mlčať.

Prečo mlčala? Bola to chyba, no jej motívom bola opatrnosť a láska k blíznym. Mária premýšľala: „Ak by som to povedala matke, Alessandro by bol potrestaný alebo by nás museli vyhodiť. Spoločné hospodárenie by sa skončilo a naša rodina by upadla do ešte väčšej chudoby.“ Mlčala, aby neublížila blíznym. Riskovala násilie na sebe, aby zachránila ekonomické prežitie dvoch chudobných rodín.

Jej mlčanie Alessandrovu posadnutosť len zväčšilo. Mária však v tichosti bojovala. Vedela, že **hriech je horší ako smrť**. Jej krátky život bol v skutočnosti dlhým, tichým mučeníctvom, ktoré sa schyľovalo k svojmu poslednému dejstvu.

TRIUMF „NIE“

Bola horúca sobota, 5. júl 1902. Mama Assunta s ostatnými deťmi pracovala na poli. Doma bola len Mária, ktorá sa tešila, že ďalší deň pôjde s kamarátkou do vzdialeného mesta na sväte prijímanie. Starala sa o mladšiu sestru Teresu, ktorá zaspala. Vyčerpaná Mária sedela v tieni dverí a zašívava Alessandrovu košeľu. Ten číhal na svoju príležitosť. Vrátil sa z poľa pod zámienkou, že si zabudol niečo v dome. V skutočnosti ju chcel opäť obťažovať. Schytil ju a zavliekol do kuchyne, kde ho už nikto nemohol vidieť.

Mária sa zúfalo bránila. V jej tele bola fyzická sila jedenásť-ročného dieťaťa, ale v jej duši bola oveľa väčšia nadprirodzená sila, ktorú nadobudla počas roka, kedy prijímala Eucharistiu. Mária začala kričať slová, ktoré nehovorili o jej tele, ale o jeho duši:

„Nie, Alessandro! Je to hriech! Boh to nechce! Nechaj ma na pokoji! Pôjdeš do pekla! Áno, pôjdeš do pekla.“

Mária mu v tom momente dala najvyšší prejav lásky: varovala ho pred večnou smrťou. Pre ňu bol hriech horší ako smrť.

Alessandro vytiahol dlhý, lesklý nôž. Zaslepený zúrivosťou a zahanbením, že nedosiahol, čo chcel, bodol. Znova a znova. Bodol ju mnohokrát do hrudníka a brucha. Po záchvate zúrivosti z miesta činu ušiel a nechal Máriu krváčať.

Ťažko ranená Mária sa doplazila k dverám. Mama, privolaná jej krikom, našla svoju dcéru v kaluži krvi. Máriu naložili na voz a previezli do nemocnice v Nettune. Cesta bola dlhá a bolestivá.

POSLEDNÉ SLOVO A ZÁZRAK ĽALIÍ

Máriu operovali dve hodiny. Celý čas bola bdelá, bez anes-tézie. Prežila takmer dvadsaťštyri hodín agónie. V jej posledných hodinách, popoludní **6. júla 1902**, k nej prišiel kaplán. Pýtal sa jej, či dokáže odpustiť svojmu vrahovi.

Mária s námahou prehovorila svoje posledné, najsilnejšie svedectvo:

„Áno, vďaka láske Ježiša Krista mu odpúšťam a chcem, aby bol so mnou v raji. Chcem, aby mi bol nablízku... Bože, odpusť mu, lebo nevedel, čo robí.“

Mária umrela v hroznej bolesti, ale s triumfom v duši. Vo veku iba jedenásť rokov a deväť mesiacov sa stala mučenicou čistoty a odpustenia.

Alessandro Serenelli bol odsúdený na tridsať rokov väzenia. Prvých osem rokov bol tvrdý, nenapraviteľný a cynický. Až kým sa jedného večera v chladnej cele nestalo niečo, čo nemalo ľudské vysvetlenie. Alessandro mal videnie: zjavila sa mu Mária Goretti,

oblečená v bielom, v záhrade plnej kvetov. Stála v oblaku svetla a v rukách držala **ľalie** – symbol jej čistoty a jej rán. Postupne mu podávala ľalie a každá z nich sa premenila na žiarivé svetlo.

Tento zážitok Alessandra zmenil. Konečne pochopil hĺbku svojho hriechu a Máriinej lásky. Od toho dňa sa stal pokorným, kajúcim a úplne obráteným. On sám neskôr dosvedčil: „**Máriino odpustenie ma zachránilo.**“

Po odpykaní si väčšiny trestu bol Alessandro prepustený. Jeho prvé kroky viedli priamo do domu Goretiovcov. Vianoce v roku 1934 sa stali svedkom neobyčajného skutku. Alessandro padol na kolena pred Máriinou mamou a prosil ju o odpustenie.

Mama, ktorá pre Alessandra prišla o dcéru, prejavila rovnaké hrdinstvo ako Mária. Povedala mu: „**Ak ťi odpustila Mária a Boh ťi odpustil, odpúšťam ťi aj ja.**“ V ten istý deň Assunta a Alessandro spoločne prijali Eucharistiu v kostole.

Mária Goretti bola v roku 1950 vyhlásená za svätú. A na Svätopeterskom námestí bol prítomný nielen pápež a tisíce veriacich, ale aj mama Assunta a kajúci vrah Alessandro Serenelli. Máriin príbeh je príbehom o tom, že láska je silnejšia ako smrť a odpustenie má silu obrátiť aj najväčšieho hriešnika.